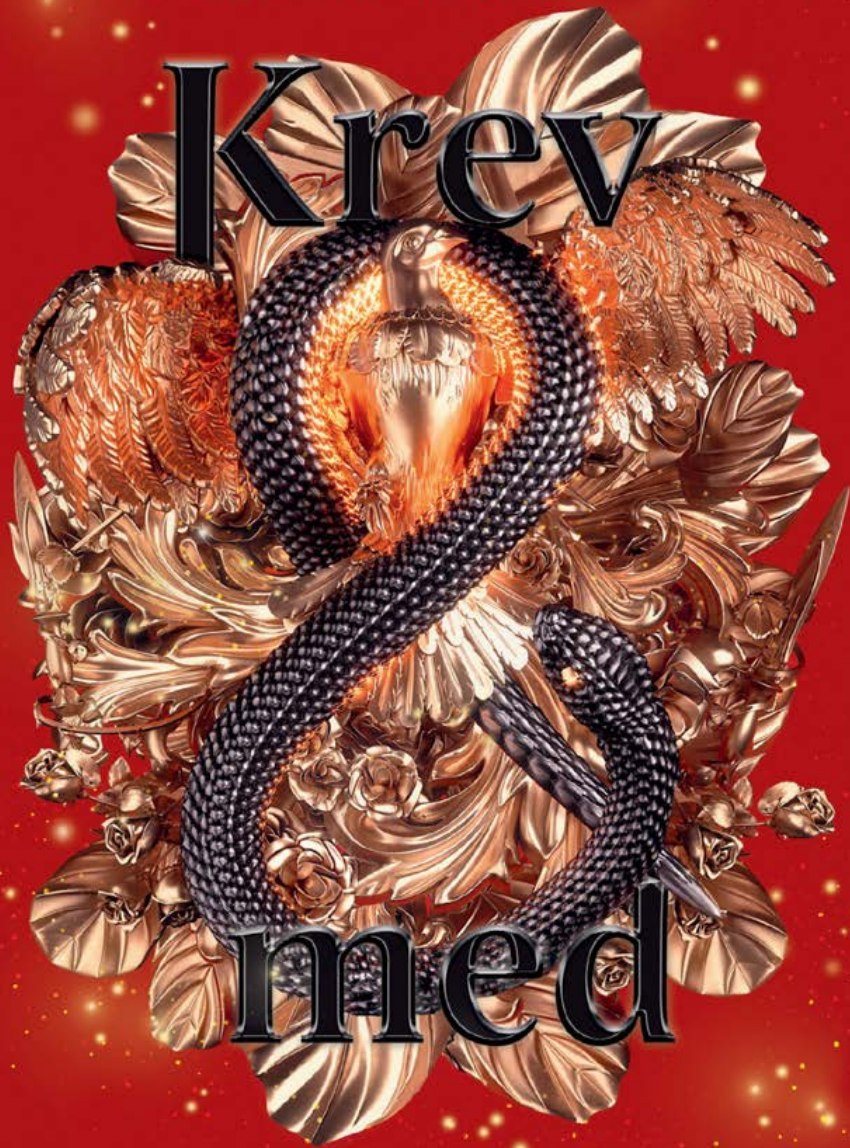

DOKUD NÁS SMRT NEROZDĚLÍ.

Krev

med

SHELBY MAHURINOVÁ

COO
BOO

KREV a MED

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Shelby Mahurinová

KREV a MED – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

COO
BOO

KREV a MED

KREV MED

Shelby Mahurinová

Přeložila Petra Badalec

BLOOD & HONEY

Copyright © 2020 by Shelby Mahurin

Map art © 2020 by Leo Hartas

All rights reserved.

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers.

Translation © Petra Badalec, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7661-153-5

ISBN e-knihy 978-80-7661-164-1 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-165-8 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-163-4 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Pro Beaua, Jamese a Rose,
které bezpodmínečně miluji

BELTERRA

Chateau
le Blanc

Most

L'Eau
mélancolique

AMANDINE

Saint-Loire

Domaine
les-Roses

La Forêt des Yeux

La Rivière des Dents

Beauchêne

MËSTO
CESARINE

CESARINE

Park
Brindelle

Soleilet Lune

Habitov

Doleur

Léviathan

Panova
cukrárna

Le ventre

Sévaudan

Tremblayv
dâm

Cathédral Saint
Césile d' Cesarine

Cesarinsky
hrad

ČÁST PRVNÍ

Il n'y a pas plus sourd que celui qui ne veut pas entendre.

Není hluššího člověka než toho, který nechce slyšet.
francouzské přísloví

ZÍTRA

Lou

Obloha byla plná temných mračen.

I když jsem na nebe přes hustý baldachýn stromů v La Forêt des Yeux neviděla ani jsem necítila štiplavý vítr, který se zvedal za hranicemi našeho tábora, věděla jsem, že se schyluje k bouři. Stromy se v šedém soumraku pohupovaly a zvířata se schovala pod zem. Před několika dny jsme se i my tak trochu schovali do nory: do lesní proláčky, v níž se kořeny stromů připomínající prsty zarývají do studené země. S láskou jsem tomu místu říkala Kotlina. Celý okolní les byl pokrytý sněhem, ale vločky, které se střetly s ochranným kouzlem madame Labelle, jímž Kotlinu obklopila, okamžitě tály.

Trochu jsem posunula kámen na pečení nad ohněm a s nadějí jsem štouchla do zdeformované hroudy, která na něm spočívala. Nedalo se tomu říkat chleba, uplácala jsem ho jenom z kůry posbírané na zemi a vody, odmítala jsem ale pozít další porci piniových oříšků a kořínků ostropestřece. Prostě to nešlo. Nutně jsem potřebovala něco, co by mělo nějakou chuť – a ty divoce rostoucí cibule, které Coco našla dneska ráno, jsem tím rozhodně nemyslela. Z pusy mi ještě pořád táhlo jako drakovi.

„Tohle jíst nebudu,“ prohlásil rezolutně Beau a díval se na borovicový chleba, jako by čekal, že tomu kusu pečiva co nevidět narostou nožičky a skočí po něm. Černé vlasy, většinou pečlivě upravené,

Beuovi odstávaly od hlavy v rozčuchaných vlnách a snědou tvář měl celou špinavou. Sametové šaty, které by teď byly v Cesarine posledním výkřikem módy, měl taky celé od hlíny.

Ušklíbla jsem se na něj. „Fajn. Chcípni si hlady.“

„Je to...“ Ansel se o kousek přiblížil a zkoumavě nakrčil nos. Oči se mu hladem leskly a vlasy měl zčuchané větrem. V divočině se mu nedařilo o moc lépe než Beauovi. Jenže Ansel se svou olivovou pletí, vyčouhlou postavou, dlouhatánskými řasami a upřímným úsměvem vypadal vždycky krásně. Nemohl si pomoci. „Myslíš, že je to...“

„Jedlé?“ pomohl mu Beau a nakrčil jedno tmavé obočí. „Ne.“

„To jsem říct nechtěl!“ Anselovi zrůžověly tváře a střelil po mně omluvným pohledem. „Chtěl jsem říct, ehm... dobré. Myslíš, že to bude dobré?“

„Opověď je pořád ne.“ Beau se odšoural stranou a začal se přehrabovat ve svém vaku. O chvilku později se s vítězoslavným výrazem zase narovnal s několika cibulemi v ruce. Jednu si hned strčil do pusy. „Já dneska povečeřím tohle, děkuju pěkně.“

Jakmile jsem otevřela pusu, abych mu něco odsekla, ucítila jsem na rameni Reidovu ruku. Její stisk byl vřelý a chlácholivý. Lehce mě políbil na spánek. „Ten chleba bude určitě vynikající.“

„Přesně tak.“ Přitiskla jsem se k němu a zatetelila se nad tou poklonou. „Bude vynikající. A zbytek večera navíc nebudeme smrdět jako prdel... ehm, jako cibule.“ Sladce jsme se usmála na Beua. Ten se zarazil s rukou na půl cesty k ústům a rozhořčeným pohledem tékal mezi mnou a cibulí. „Potáhne ti ze všech pórů minimálně do zítřka.“

Reid se zachechtal, sehnul, vtiskl mi polibek na rameno a na kůži jsem ucítila brnění jeho hlubokého, pomalého hlasu. „Víš, o kousek výš je potok.“

Instinktivně jsem naklonila hlavu a on mě znovu políbil, tento-

krát na krk těsně pod čelist. Na rtech musel cítit můj pulz. Beau znechuceně nakrčil rty nad takovým veřejným projevem citů, já ho ale nevnímala a naplno jsem si užívala Reidovu blízkost. Nebyli jsme spolu sami od chvíle, kdy jsem se po Modranihtu probírala. „Možná bychom si tam měli vyrazit,“ řekla jsem trochu zadýchaně. Reid se ode mě jako vždycky odtáhl dřív, než bych chtěla. „Mohli bychom vzít ten chleba a... udělat si piknik.“

Madame Labelle se k nám otočila a ze svého místečka v kořenech starého smrku, kde o něčem debatovala s Coco, po nás přes celý tábor střelila pohledem. Měly mezi sebou rozložený svitek pergamenu, seděly křečovitě napjaté a vypadly vyčerpaně. Coco měla prsty od inkoustu a od krve. Doposud poslala La Voisin dvě zprávy s prosbou o azyl. Její teta ale neodpověděla. Nevěřila jsem, že by to třetí zpráva mohla změnit. „V žádném případě,“ řekla madame Labelle. „Žádné odchody z tábora. To zakazuju. Navíc se blíží bouřka.“

Zakazuju to. Ta slova mě dopalovala. Naposledy mi někdo něco *zakázal*, když mi byly tři.

„A dovoluju si vám připomenout,“ pokračovala tím nesnesitelným tónem a s nosem nahoru, „že se to v lese ještě pořád hemží lovci. A i když je nevidíme, čarodějnice taky nebudou daleko. A to ani nemluvím o královské stráži. Zvěsti o Florinově smrti o Modranihtu se rychle roznesly...“ Reid i já jsme ve vzájemném objetí ztuhli. „... a cena za vaše dopadení stoupla. I obyčejní rolníci vědí, jak vypadáte. Vy dva nesmíte z tábora odejít, dokud nebudeme mít alespoň nějakou útočnou strategii.“

Neuniklo mi, jak zdůraznila, že myslí Reida a mě. To my máme zakázáno tábor opouštět. To naše obličejce jsou na plakátech po celém Saint-Loire (a teď už nejspíš i v každé další vesnici v království). Coco a Ansel štípili po cestě ze Saint-Loire, kam se vydali pro zásoby, dvě podobizny nejhledanějších zločinců: na jedné z nich je Reidův hezký

obličej, vlasy mu nabarvili na rudo mořenou barvířskou. Na druhém plakátě je moje tvář.

Kreslíř mi na bradu nakreslil bradavici.

Při té vzpomínce jsem se zamračila a vrátila jsem se k obracení bochníku chleba na ohni. Když jsem ho otočila, zjistila jsem, že je kůrka zesponu úplně spálená. Chvíli jsme na ni všichni jen tak tiše zírali.

„Měl jsi pravdu, Reide. Taková dobrota.“ Beau se zeširoka ušklíbl. Za ním si Coco vymáčkla z dlaně kapku krve, která skanula na pergamen. Zasyčelo to, zvedl se obláček kouře a pergamen byl tentam. Odcestoval na místo, kde La Voisin a ostatní Dames Rouges momentálně tábořily, ať už to bylo kdekoli. Beau mi zamával zbylými cibulemi pod nosem, aby znovu upoutal moji pozornost. „Jsi si jistá, že si nedáš?“

Vyrazila jsem mu je z ruky. „Naser si.“

Reid mi znovu stiskl rameno, pak sejmul spálený bochník z ohně a se soustředěnou přesností z něj odkrojil jeden krajíček. „Nemusíš to jíst,“ poznamenala jsem rozmrzele.

Rty se mu zkroutily do úšklebku. „*Bon appétit.*“

Všichni jsme jako uhranutí sledovali, jak se do chleba zakousl a... rozkuckal se.

Beau řval smíchy.

Reid se s očima plnýma slz urychleně snažil polknout, zatímco Ansel se ho jal bušit do zad. „Není to špatné,“ ujišťoval mě, zatímco dál kuckal a pokoušel se sousto rozžvýkat. „Opravdu. Chutná to jako... jako...“

„Uhlí?“ Při pohledu na můj výraz se Beau zlomil v pase a chechtal se jako pomínutý. Reid se na něj zlostně zahleděl, a ačkoli se ještě pořád dusil, nakopl ho do zadku. Beau ztratil rovnováhu a žuchl na zem do porostu mechu a lišejníku. Na zadní straně jeho sametových kalhot se zřetelně rýsoval obrys boty.

Vyplivl bláto, které se mu dostalo do úst, právě ve chvíli, kdy se Reidovi konečně podařilo polknout. „Debile.“

Než se Reid pustil do dalšího sousta, mrskla jsem bochník do ohně. „Tvoje kavalírství cením, manželku, a bude po zásluze odměněno.“

Sevřel mě v náručí s upřímným úsměvem. Bylo vidět, jak se mu, bídákovi, ulevilo. „Snědl bych ho celý.“

„Měla jsem tě nechat.“

„A teď budete všichni o hladu,“ okomentoval to Beau.

Snažila jsem se nevnímat zrádné zakručení svého žaludku a místo toho jsem sáhla po lahvi vína, kterou jsem si schovala mezi věci v Reidově vaku. Vzhledem k tomu, že mě Morgane zajala rovnou na schodech Cathédral Saint-Cécile d’Cesarine, jsem si jaksi nemohla na cestu zabalit sama. Naštěstí se mi včera *náhodou* povedlo zatoulat se kousek dál od tábora a pocestné obchodnici odpomout od několika užitečných věcíček. Víno bylo zásadní. A taky nové oblečení. I když Coco a Reid dali dohromady pár kousků, které jsem si na sebe mohla vzít místo zakrvácených obřadních šatů, jejich věci na mojí hubené (a kvůli pobytu v Chateau ještě zbědovanější) postavě doslova visely. Až doteď se mi podařilo plody téhle menší výpravičky udržet v tajnosti (konkrétně v Reidově vaku a pod kabátem půjčeným od madame Labelle), jednou se to ale holt provalit muselo.

A o co je horší teď než jindy?

Reidovi se při pohledu na lahev vína zúžily zorničky a úsměv mu z tváře zmizel. „Co to je?“

„To je samozřejmě dárek. Zapomněl jsi, co je za den?“ Byla jsem odhodlaná zachránit večer, a tak jsem lahev okamžitě vtiskla do rukou nic netušícího Ansel. Jeho prsty instinktivně stiskly její hrdlo a na tváři se mu rozlil úsměv následovaný ruměncem. Celá jsem zjihla. „*Bon anniversaire, mon petit chou!*“

„Já mám ale narozeniny až příští měsíc,“ namítl krotce, lahev si ale i tak přitiskl k tělu. V nestálém světle ohně zářil jeho tiše radostný výraz. „Nikdo mi nikdy...“ Odkušlal si a naprázdno polkl. „Ještě nikdy jsem dárek k narozeninám nedostal.“

Pocit štěstí, který se mi rozléval v hrudi, se mírně zakalil.

Když jsem byla malá, představovaly moje narozeniny sváteční den. Čarodějnice z celého království se sjížděly na Chateau le Blanc a společně jsme ve světle měsíce tančily, dokud nás nerozbolely nohy. Chrám plnila ostrá vůně magie a moje matka mě zaplavovala extravagantními dary: jeden rok to byla korunka s diamanty a perlami, jindy zase pugét nikdy nevodnoucích přízračných orchidejí. Jednou dokonce rozehnala příliv L'Eau Mélancolique, abych se mohla projít po mořském dně. Vodní víly meluzíny tiskly své nádherné, tajemné tváře na vodní stěnu, pozorovaly nás, pohazovaly dlouhými vlasy a mrskaly stříbrnými ocasy.

Už tehdy jsem věděla, že mé sestry oslavují ani ne tak můj život, jako spíš mou smrt, později jsem se ale ve slabších chvílkách sama sebe ptala, jestli to tak cítila i má matka. „Jste prokleté, ty a já,“ pošeptala mi, když mi v den mých pátých narozenin vtiskla polibek na čelo. Ačkoli si nevybavuju jasně všechny detaily, jen stíny v ložnici, dotek chladného nočního vzduchu na kůži a eukalyptový olej ve vlasech, mám pocit, že jí po tváři skanula slza. V těchhle slabších chvílkách mě napadá, že Morgane moje narozeniny vlastně vůbec neslavila.

Truchlila.

„Myslím, že správná odpověď je děkuju.“ Coco se nenápadně přikradla blíž, aby si lahev prohlédla. Černé kadeře si přitom přehodila přes rameno. Ansel zrudl ještě víc. S úšklebkem sjela prstem výmluvně po těle lahve a své vlastní křivky přitom přitiskla k Anselově vyčouhlé postavě. „Jaký je to ročník?“

Beau nad tím očividným divadýlkem obrátil oči v sloup a přidřep

si, aby sesbíral rozházené cibule. Coco ho tmavýma očima nenápadně pozorovala. Ti dva si za posledních pár dní neřekli jediné slušné slovo. Sledovat, jak Coco kousek po kousku likviduje princovo nabubřelé ego, byla zpočátku zábava, nedávno do toho masakru ale zapojila i Anselu. Musím si s ní o tom co nejdřív promluvit. Pohled mi sklouzl k Anselovi, který ještě pořád upíral pohled na víno s úsměvem od ucha k uchu.

Zítřka. Zítřka to s ní proberu.

Coco jemně přejela svými prsty po Anselových a převzala si od něj lahev, aby mohla prozkoumat drolicí se vinětu. Světlo ohně ozářilo tisíce jizev na její tmavé pokožce. „*Boisainé*,“ přečetla, když se jí konečně podařilo rozluštit nápis. „Staroles.“ Střelila po mně pohledem. „O tomhle místě jsem v životě neslyšela. To víno ale vypadá dost staře. Muselo stát balík.“

„Vlastně nebylo tak drahé, jak si asi myslíš.“ Při pohledu na Reidův podezíravý výraz jsem se zaculila a s mrknutím jsem si od ní lahev vzala. Její vinětu zdobil prastarý dub letní, vedle nějž postával děsivý muž s parohy, kopyty a korunou z větví. Jeho oči měly přízračně nažloutlou, světélkující barvu a jejich zorničky se podobaly kočičím.

„Ten vypadá děsivě,“ okomentoval to Ansel, který mi nakukoval přes rameno, aby si obrázek mohl taky prohlédnout.

„To je Lesan.“ Nečekaně mě zaplavila nostalgie. „Divoký pán lesa, král veškeré flóry a fauny. Morgane mi o něm vyprávěla, když jsem byla malá.“

Jméno moje matky zapůsobilo okamžitě. Beau se rázem přestal škaředit. Anselovi se z tváře vytratil ruměnc a Coco zmizel úšklebek ze rtů. Reid se rozhlédl po stínech, které nás obklopovaly, a rukou zabloudil k balisardě ve svém bandalíru. I plameny v ohništi se zamihotaly, jako by do nich sama Morgane zpoza stromů ledově foukla, aby je uhasila.

Já jsem se dál tvrdošjně usmívala.

Od Modranihtu o sobě Morgane nedala vědět. Dny ubíhaly, ale nenarazili jsme ani na jednu jedinou čarodějnici. Ovšem upřímně řečeno, kromě téhle klece z kořenů jsme toho vlastně moc neviděli. Nemůžu si na Kotlinu ale stěžovat. Navzdory nedostatku soukromí a autokratické nadvládě madame Labelle se mi skoro ulevilo, když nám La Voisin neodpověděla. Jako by nám tím odložili výkon trestu. A navíc, nic nám tu přece nechybí. Magie madame Labelle nás brání před nebezpečím, zahřívá nás a chrání nás před očima nenechavců a Coco nedaleko objevila horský potok. Díky silnému proudu voda nezamrzla a byla jsem si jistá, že se Anselovi nakonec podaří chytit i nějakou tu rybu.

V tomhle okamžiku se zdálo, jako bychom žili na místě mimo čas i prostor vnějšího světa. Morgane a její Dames Blanches, Jean Luc a jeho chasseuři, dokonce i král Auguste – jako by všichni prostě přestali existovat. Nikdo nám nemohl ublížit. Kolem vládl podivný klid.

Jako klid před bouří.

Madame Labelle mou nevyřčenou obavu vyslovila nahlas. „Víte, že se nemůžeme schovávat navždy,“ zopakovala už poněkolkáté ten samý únavný argument. Když k nám přistoupila a víno zabavila, vyměnily jsme si s Coco dotčený pohled. Pokud nám dá další ponurou přednášku, přísahám, že tu lahev obrátím vzhůru nohama a v tom chlastu ji utopím. „Tvoje matka tě najde. My sami tě před ní neochráníme. Pokud by se nám ovšem podařilo sehnat spojence, kdyby se k našemu boji přidali další, možná bychom dokázali...“

„Mlčení krvodějek už nemůže být výmluvnější.“ Vytrhla jsem jí víno a začala zápolit s korkem. „Nebudou riskovat, že proti sobě poštvou Morgane jen proto, aby se přidaly k našemu *boji*. Ať už teda *bojujeme* za cokoli.“

„Nebud' hloupá. Pokud nám Josephine nepomůže, jsou tu další mocní hráči, které můžeme...“

„Potřebuju víc času,“ přerušila jsem ji hlasitě, i když jsem skoro neposlouchala, co mi říká. Mávla jsem rukou směrem ke svému hrdlu. Přestože Reidova magie ránu zacelila a zachránila mi život, zůstal po ní silný strup. Pořád to kurevsky bolelo. To ale nebyl důvod, proč jsem chtěla zůstat. „Sama ses sotva dala do kupy, Helene. Strategii můžeme probrat zítra.“

„Zítra.“ Nad tím prázdným příslibem našťavaně přimhouřila oči. Říkala jsem to samé už několik dní, tentokrát jsem ale cítila, že má slova vyzněla jinak. Pravdivě. Madame Labelle už nehodlala přijmout nic jiného. Jako by chtěla potvrdit mé myšlenky, řekla: „Zítra si promluvíme, bez ohledu na to, jestli La Voisin odpoví, nebo ne. Souhlas?“

Zabodla jsem nůž do korku a prudce s ním otočila. Všichni sebou trhli. S úšklebkem jsem rychle šklubla bradou. Nejkratší přikývnutí v historii. „Kdo má řízeň?“ Mávla jsem korkem Reidovi pod nosem a ten ho s povzdechem odmítl. „Ansele?“

Vytřeštil oči. „No, já ne...“

„Možná by mu měl někdo nabídnout bradavku.“ Beau popadl lahev Anselovi přímo před nosem a vydatně si lokl. „Možná by to ocenil víc.“

Zadusila jsem uchechtnutí. „Nech toho, Beau.“

„Pravda. Nejspíš by ani nevěděl, co si s prsem počít.“

„Tys ještě nikdy nepil, Ansele?“ zeptala se Coco zvědavě.

Ansel se zamračil, vytrhl Beauovi víno z rukou a pořádně si přihnul. Místo toho, aby vyprskl, do sebe nalil dobrou polovinu lahve, jako by se nechumelilo. Když dopil, nonšalantně si utřel pusou hřbetem ruky a podal ji Coco. V obličejí měl pořád ruměnc. „To se pije samo,“ poznamenal.

Nemohla jsem se rozhodnout, co bylo vtipnější: jestli ohromený výraz Coco a Beua, nebo Anselův samolibý škleb. Nadšeně jsem zatleskla. „No teda, Ansele. Když jsi mi říkal, že máš rád víno, nezmínil ses, že ho piješ jak vodu.“

Pokrčil rameny a podíval se stranou. „Žil jsem roky v Saint-Cécile. Časem jsem si ho oblíbil.“ Očima zabloudil zpátky k lahvi v rukách Coco. „Tohle ale chutná mnohem líp než to, co jsme měli ve svatyni. Kde jsi ho vzala?“

„Výborná otázka,“ řekl Reid a navzdory situaci nezněl ani trochu pobaveně. „Kde jsi ho vzala? Coco a Ansel ho ve vesnici očividně nekoupili.“

Oba měli dost slušnosti na to, aby se zatvářili omluvně.

„Mno.“ Zamrkala jsem na něj, zatímco Beau nabízel víno madame Labelle, která jen krátce zavrtěla hlavou a se semknutými rty čekala na mou odpověď. „Když se mě nebudeš na nic ptát, *mon amour*, nebudu ti muset lhát.“

Reidovi ztuhla čelist, evidentně přemáhal vztek, a já jsem se zatím připravila na křížový výslech. Ačkoli už modrou uniformu nenosil, očividně si nedokázal pomoci. Zákon je zákon. Nezáleželo na tom, na které jeho straně stál on sám. Chudák. „Řekni mi, žes ho neukradla,“ požádal mě. „Řekni mi, žes ho našla někde válet.“

„Dobře. Neukradla jsem ho. Našla jsem ho někde válet.“

Založil si ruce na hrudi a sjel mě přísným pohledem. „Lou.“

„Co je?“ zeptala jsem se nevinně. Coco mi nápomocně přihrála lahev a já jsem se pořádně napila, zatímco jsem s neskrývaným obdivem pozorovala jeho bicepsy, ostře řezanou čelist, plné rty a měděné vlasy. Natáhla jsem se, abych ho poplácala po tváři. „Neřekl jsi, že chceš slyšet pravdu.“

Popadl mě za ruku, kterou jsem se dotkla jeho tváře. „Tak ji chci slyšet teď.“

Zírala jsem na něj a na jazyk se mi instinktivně draly lži. Ale ne. Sama na sebe jsem se zamračila a zkoumala jsem tohle nutkání. Mé mlčení si vyložil jako odmítnutí, a tak se přisunul blíž, aby ze mě odpověď nějak vyloudil. „Ukradla jsi to víno, Lou? Pravdu, prosím.“

„No, tak tohle bylo skrz naskrz prolezlé povýšeností. Zkusíme to znova?“

Popuzeně si vzdychl a natočil hlavu tak, aby mě mohl políbit na konečky prstů. „Ty jsi neskutečná.“

„Jsem nepraktická, nevypočitatelná, ale nikdy ne neskutečná.“
Stoupla jsem si na špičky a dala mu pusu. Zavrtěl hlavou, sám sobě navzdory se usmál a sevřel mě v náručí, aby mohl polibek prodloužit. Zaplavilo mě příjemné teplo a musela jsem se dost ovládat, abych ho v tu chvíli neskolila k zemi a nedělala si s ním, co se mi zrovna zachce.

„Pane bože,“ řekl znechuceně Beau. „Vypadá to, jako by se jí snažil sežrat obličej.“

Madame Labelle ale neposlouchala. V jejích mně tak známých modrých očích se leskl vztek. „Odpověz na otázku, Louise.“ Při zvuku ostrého tónu jejího hlasu jsem celá ztuhla. A Reid k mému překvapení taky. Pomalu se k ní otočil. „Opustila jsi tábor?“

Kvůli Reidovi jsem milý tón udržela alespoň já.

„Nic jsem neukradla. Nebo teda...“ pokrčila jsem rameny a dál se nutila k nenucenému úsměvu, „... to víno jsem neukradla. Koupila jsem ho dneska ráno od pocestné obchodnice za pár Reidových *couronnes*.“

„Okradla jsi mého syna?“

Reid chlácholivě zvedl ruku. „Klid. Nic mi přece neu...“

„Je to můj manžel.“ Čelist mě z toho úporného úsměvu začínala bolet a zvedla jsem levou ruku, abych svá slova podtrhla. Na mém prsteníčku se blystl její vlastní perleťový prsten. „Co je moje, je jeho, a co je jeho, je moje. Není to snad součást slibu, který jsme složili?“

„To samozřejmě je,“ kývl Reid rychle a povzbudivě se na mě podíval, načež střelil rozzlobeným pohledem po madame Labelle. „Může mít cokoli, co mi patří.“

„Samozřejmě, synu.“ Také mi věnovala křečovitý úsměv. „I když se cítím povinována připomenout vám, že vy dva jste nikdy nebyli právoplatně oddáni. Lou podepsala oddací list falešným jménem, a sňatek je tím pádem neplatný. Pokud s ní chceš i přesto sdílet svůj majetek, samozřejmě můžeš, nejsi k tomu ale nijak zavázán. Zvláště pokud hodlá dál ohrožovat tvůj život – a životy nás všech – svým impulzivním, bezohledným jednáním.“

V tu chvíli už jsem se k úsměvu nutit nedokázala. „Tvář jsem měla schovanou pod kápí. Ta žena mě nepoznala.“

„A pokud ano? Pokud nás chasseuři nebo Dames Blanchés dnes v noci přepadnou? Pak co?“ Když pochopila, že jí na to neodpovím, povzdechla si a tiše pokračovala: „Chápu, že se s tím vypořádávat nechceš, Louise, ale to, že zavřeš oči, neznamena, že tě příšery nevidí. Jen ty sama budeš slepá.“ A pak ještě tišším hlasem dodala: „Schovala ses už dost dlouho.“

Najednou jsem se nedokázala nikomu podívat do očí. Pustila jsem Reida a okamžitě mi začalo chybět jeho teplo. Přistoupil blíž, jako by si mě chtěl přitáhnout zpátky, já jsem si ale místo toho dala další hlt vína. „Dobrá,“ řekla jsem nakonec a donutila jsem se čelit jejímu nemilosrdnému pohledu. „Neměla jsem z tábora odcházet, nemohla jsem ale Anselovi říct, aby si dárek k narozeninám koupil sám. Narozeniny jsou posvátné. Zítřa probereme strategii.“

„Vážně jsi nemusela,“ ozval se Ansel dobrosrdečně. „Narozeniny mám až za měsíc. Nebylo to nutné.“

„Je to nutné. Za měsíc už tu možná...“ Vmžiku jsem zmlkla a kousla se do toho svého nezvedeného jazyka, bylo už ale pozdě. Ta slova se nesla táborem, i když jsem je nedořekla. *Za měsíc už tu možná nebudeme.* Vtiskla jsem mu víno a začala jsem znovu. „Nech nás to trochu oslavit, Ansele. Sedmnáct není člověku každé den.“

Pohledem zabloudil k madame Labelle, jako by ji žádal o svolení. Odměřeně přikývla. „*Zítřa, Louise.*“

„Samozřejmě.“ Přijala jsem Reidovu nataženou ruku a nechala ho, aby si mě přitáhl k sobě, zatímco jsem neobratně předstírala úsměv. „Zítřka.“

Reid mě znovu políbil. Tentokrát neúprosněji, divočeji, jako by mi chtěl něco dokázat. Nebo jako by se bál, že něco ztratí. „Dneska slavíme.“

Vítr začal vanout silněji, slunce zacházelo za stromy a mraky nad našimi hlavami houstly.

UKRADENÉ CHVILKY

Reid

Lou spala jako zabitá. Tvář měla přitisknutou k mému hrudníku, vlasy rozhozené na mém rameni a zhluboka oddechovala. Rytmicky. Konečně byla v klidu, kterého v bdělém stavu moc často nedosahovala. Hladil jsem ji po páteři. Vychutnával jsem si její teplo. Nutil jsem svou mysl, aby se vyprázdnila, oči jsem měl ale otevřené dokořán. Nemrkal jsem. Jen jsem zíral do prázdna bez konce a nad hlavou se mi pohupovaly vrcholky stromů. Nevidící. Necítící. Otupělé.

Spánek se mi od Modranihtu vyhýbal. A když se dostavil, přál jsem si, abych býval neusnul.

Moje sny se měnily v temné noční děsy.

Od borovic se oddělil drobný stín a přisedl si ke mně. Mrskal při tom ocasem. Lou ho pojmenovala Absalon. Kdysi jsem si myslel, že je to obyčejný černý kocour. Lou mou neznalost ale rychle napрави-la. Nebyl to žádný kocour, ale matagot. Nepokojný duch neschopný opustit tento svět, který na sebe bere podobu zvířete. „Lákají je podobná stvoření,“ řekla mi Lou a zamračila se. „Ztrápené duše. Někdo z nás ho nejspíš přitahuje.“

Její ostrý pohled mi dal jasně najevo, kdo ten někdo asi je.

„Mazej pryč.“ Štouchl jsem nadpřirozené stvoření loktem. „Huš.“

Zamrkal na mě zlověstnými jantarovými očima. Když jsem to s povzdechem vzdal, stočil se vedle mě do klubíčka a usnul.

Absalone. Pohladil jsem ho prstem po zádech a rozladěně jsem se znal, že začal příst. *Nejsem ztrápený.*

Znovu jsem se zahleděl mezi stromy. Nikoho jsem tím nepřesvědčil.

Byl jsem tak pohroužený do svých myšlenek, že jsem si ani nevšiml, když se Lou vedle mě začala o chvíli později neklidně vrtět. Když se zvedla na lokty a naklonila se nade mě, polechtaly mě na tváři její vlasy. Mluvila tiše. Napůl rozespale, napůl ovíněně. „Jsi vzhůru.“

„Ano.“

Pátřavě si mě prohlížela zdráhavým pohledem plným obav a mně se bez zjevného důvodu sevřelo hrdlo. Když otevřela ústa, aby promluvila, aby se na něco zeptala, přerušil jsem ji tím prvním, co mě v tu chvíli napadlo. „Co se stalo tvé matce?“

Zamrkala. „Jak to myslíš?“

„Byla vždycky tak...“

S povzdechem si opřela bradu o mou hrud'. Otáčela si perleťovým prstýnkem na prsteníčku. „Ne. Nebo nevím. Rodí se lidi zlí?“ Zavrtěl jsem hlavou. „Taky si to nemyslím. Řekla bych, že v nějakém okamžiku ztratila samu sebe. S magií se ti to stane lehko.“ Když jsem ztuhl, otočila se ke mně. „Není to tak, jak si myslíš. Magie není... Je jedinečná. Příliš dobrého škodí. Může být návyková. Moje matka... no, řekla bych, že milovala sílu.“ Uchechtla se. Znělo to hořce. „A když je pro nás všechno otázka života a smrti, jde o hodně. Čím víc získáme, tím víc ztratíme.“

Čím víc získáme, tím víc ztratíme.

„Chápu,“ řekl jsem, nebyla to ale pravda. Mě magie vůbec nelákala. Proč něco takového riskovat?

Lou vycítila mou nechuť a nadzvedla se, aby si mě mohla lépe prohlédnout. „Je to dar, Reide. Je toho mnohem víc než jen to, co jsi viděl. Magie je nádherná, divoká a svobodná. Chápu tvoji zdráhavost, nemůžeš se před ní ale schovávat věčně. Je tvojí součástí.“

Nedokázal jsem dát dohromady kloudnou odpověď. Slova se mi zadržávala v hrdle.

„Jsi připravený mluvit o tom, co se stalo?“ zeptala se tiše.

Prohrábl jsem jí vlasy a rty jsem jí přitiskl na čelo. „Dneska ne.“

„Reide...“

„Zítřa.“

Znova si povzddechla, díkybohu na mě ale netlačila. Natáhla se, aby Absalona poškrábala na hlavě, pak si zase lehla a zadívala se na cáry oblohy, které bylo mezi korunami stromů vidět. Znovu jsem se ponořil do své mysli, do jejího opatrného, prázdného ticha. Nevím, jestli uplynulo několik minut nebo hodin.

„Myslíš...“ Louin tichý hlas mě vrátil do reality. „Myslíš, že bude mít pohřeb?“

„Ano.“

Neptal jsem se, o kom mluví. Nemusel jsem.

„I přes to všechno, co se stalo na konci?“

Krásná čarodějka přestrojená za dámu ho brzy svedla na cestu pekelnou. V hrudi mě zabořilo, když jsem si vzpomněl na vystoupení Starých dobrých sester. Na světlovlasou vypravěčku. Bylo jí tak třináct, nanejvýš čtrnáct. Sám ďábel přestrojený ne za dámu, ale za děvče. Když vynesla náš rozsudek, vypadala tak nevinně. Téměř andělsky.

Brzy se u něj objevila čarodějka, se kterou zhřešil, a přinášela mu tu nejhorší novinu. Porodila dítě.

„Ano.“

„Ale... byl to můj otec.“ Slyšel jsem, jak naprázdno polkla, a tak jsem se otočil a obejmul ji kolem šíje. Přitáhl jsem si ji k sobě, protože jsem cítil, že se o mě pokoušejí emoce. Zoufale jsem se snažil znovu schovat za zdi tvrze, kterou jsem si vystavěl, zpátky do jejích blaženě prázdných hlubin. „Spal s La Dame des Sorcières. S čarodějnicí. Král jeho smrt přece nemůže uctít.“

„To nemůže nikdo prokázat. Král Auguste neztratí mrtvého muže kvůli tvrzení čarodějnice.“

Ta slova ze mě vylétla dřív, než jsem je mohl zastavit. *Mrtvého muže*. Stiskl jsem Lou pevněji a ona vzala můj obličej do dlaní – ne proto, aby mě donutila podívat se na ni, ale jen aby se mě dotkla. Aby mě podepřela. Opřel jsem se do jejích rukou.

Dlouho se na mě dívala, její dotyk byl nekonečně něžný. Nekonečně trpělivý. „Reide.“

To slovo znělo těžce. Bylo plné očekávání.

Nemohl jsem se na ni podívat. Nemohl jsem čelit odevzdání, které bych v těch povědomých očích uviděl. V *jeho* očích. I když si to ještě neuvědomuje, i když jí na tom teď nezáleží, bude mě jednoho dne nenávidět za to, co jsem udělal. Byl to její otec.

A já ho zabil.

„Podívej se na mě, Reide.“

Znenadání mě zachvátila vzpomínka. Můj nůž nořící se mezi jeho žebra. Jeho krev stékající po mém zápěstí. Teplá, hustá a vlhká. Když jsem se k ní otočil, ty modrozelené oči mě upřeně pozorovaly. Odhodlaně.

„Prosím tě,“ zašeptal jsem. Bylo ostudné a ponižující, že se mi při těch slovech zlomil hlas. Do tváře mi stoupalo horko. Ani jsem nevěděl, co od ní vlastně chci. *Prosím tě, neptej se mě. Prosím tě, nenuť mě to říkat*. A pak vši tou bolestí pronikla jiná naříkavá prosba, hlasitější než všechno ostatní...

Prosím tě, ať to přestane.

V jejím výrazu se mihl záblesk emoce. Jen taktak jsem ho postřehl. Pak vystřčila bradu. V očích se jí ďábelsky zablesklo. V následujícím okamžiku se na mě obkročmo posadila a jedním prstem mi přejela po rtech. Pootevřela ústa a olízla si spodní ret. „*Mon petit oiseau*, v posledních dnech mi připadáš... frustrovaný.“ Naklonila se ke mně a nosem mi přejela po uchu. Rozptylovala mě. Odpoví-

dala na mou nevyslovenou prosbu. „Mohla bych ti s tím pomoci, víš.“

Absalon podrážděně zasyčel a odhmotnil se.

Když se mě začala dotýkat a pohybovat se na mně – tak zlehka, že mě to dovádělo k šílenství –, krev se mi z obličeje nahrnula níž a já zavřel oči a bojoval s tím pocitem. Ten žár. Prsty jsem jí zaryl do boků a přidržel ji na místě.

Za námi někdo tiše zamumlal ze spaní.

„Tady to nemůžeme dělat.“ Můj přiškrcený šepot se v tichu rozléhal příliš hlasitě. Navzdory mým slovům se uculila a přitiskla se ke mně blíž, celým tělem, dokud se mé vlastní boky nezačaly pohybovat proti jejím. Jednou. Dvakrát. Třikrát. Nejdřív pomalu, pak rychleji. Zaklonil jsem hlavu a za sebou ucítil studenou zem, dýchal jsem přerývaně a oči jsem držel pevně zavřené. V hrdle se mi sbíral hluboký sten. „Někdo by nás mohl vidět.“

Místo odpovědi se začala potýkat s mým páskem. Prudce jsem otevřel oči, abych se mohl dívat, a při jejím dotyku jsem se celý napjal. Vychutnával jsem si ho. Vychutnával jsem si ji. „Tak ať,“ vzdychla. Ozvalo se zakašlaní. „Je mi to jedno.“

„Lou...“

„Chceš, abych přestala?“

„Ne.“ Moje ruce sevřely její boky, bleskurychle jsem se posadil a přitiskl své rty na její.

Další zakašlaní, tentokrát hlasitější. Ani jsem si ho nevšiml. Její ruka si našla cestu do mých rozepnutých kalhot, cítil jsem horkost jejího jazyka na mém. Nemohl bych to zastavit, ani kdybych chtěl. Ale pak...

„*Přestaň.*“ To slovo se mi vydralo z hrdla, ucukl jsem a zvedl ji nad sebe tak, aby se její boky oddálily od mých. Nechtěl jsem, aby to zašlo tak daleko, tak rychle a s tolika lidmi kolem. Tiše a rozezleně jsem zanađával a ona zmateně zamrkala a chýtila se mě za rameno, aby

neztratila rovnováhu. Rty měla nateklé. Tváře zrudlé. Znova jsem zavřel oči – pevně a ještě pevněji – a snažil jsem se myslet na cokoli, jen ne na Lou. Na shnilé maso. Masožravá sarančata. Vrásčitou, povadlou kůži a slova jako *mokvání*, *sýřenina* nebo *hlen*. Odkapávající hlen, nebo, nebo...

Na svou matku.

Naprosto jasně se mi vybavila vzpomínka na naši první noc tady.

„Myslím to vážně,“ zasyčela madame Labelle, když nás odtáhla stranou. „Naprosto zapovídám jakákoli tajná dostaveníčka mimo tábor. Les je nebezpečný. Stromy mají oči.“

Lou se zvonivě, jasně zasmála, zatímco já jsem umíral hanbou.

„Vím, že vy dva jste spolu už měli fyzický styk. Nesnažte se to popřít,“ dodala madame Labelle, zatímco se můj obličej barvil do nachova. „Nebezpečí mimo tábor je ale příliš velké, a to bez ohledu na vaše tělesné potřeby. Musím vás požádat, abyste se na nějakou dobu opanovali.“

Vydal jsme se beze slova pryč, v uších mi pořád zvonil Louin smích. Madame Labelle mě ale zatvrzele následovala. „Je naprosto přirozené mít taková nutkání.“ Musela přidat do kroku, aby mi stačila. Probíhala právě kolem Beaua, který se taky otřásal smíchy. „Reide, chováš se jako dítě, to je otřesné. Ale dáváte si pozor, ne? Možná bychom si měli otevřeně promluvit o antikoncepčních metodách...“

Bezva. To stačilo.

Tlak, který se ve mně sbíral, se proměnil v tupou bolest.

Prudce jsem vydechl a posadil si Lou zpátky na klín. Z místa, kde spal Beau, se ozvalo další zakašlání. Tentokrát hlasitější. Ostré. Lou ale nepřestávala. Její ruka znovu zajela níž. „Děje se něco, manžílku?“

Chytil jsem její ruku na úrovni svého pupíku a zlobně jsem se na ni zadíval. S nosem přitisknutým k jejímu. Se rty na jejích. „Mrško.“

„Já ti ukážu mršku...“

Beau se útrpným povzdechem zvedl a hlasitě nás přerušil: „Haló! Ano, vy dva, promiňte! Asi vám to uniklo, ale nejste tady sami!“ S tichým zavrčením dodal: „I když ti ostatní brzo nejspíš úplně seschnou a chcípnou na celibát.“

Lou se uličnický ušklíbala. Pohledem zabloudila k nebi, které bylo teď před úsvitem přízračně šedé, a pak mě objala kolem krku. „Je skoro ráno,“ zašeptala mi do ucha. Po krku mi sjely její vlasy. „Nechceš zajít k potoku a... vykoupat se?“

Zdráhavě jsem střelil pohledem po madame Labelle. Naše hrátky ani Beauův výlev ji neprobudily. I ve spánku vyzařovala královskou eleganci. Královna převlečená za bordelmamá, která nevládne království, ale nevěstinci. Byl by její život jiný, kdyby potkala mého otce dřív, než se oženil? Byl by můj život jiný? Otočil jsem se. Sám sobě jsem se hnusil. „Madame Labelle nám zakázala opouštět tábor.“

Lou mi začala jemně sát ušní lalůček a mně naskočila husí kůže. „Co oči madame Labelle nevidí, to její srdce nebolí. A navíc...“ Dotkla se zaschlé krve za mým uchem a na mém zápěstí. Stejně symboly jsem měl i na loktech, kolenech a hrdle. Byly to ty samé značky, které jsme na sobě měli od Modranihtu. Bezpečnostní opatření. „Krev Coco nás schová.“

„Voda ji smyje.“

„Já mám v sobě taky magii, víš. A ty taky. Dokážeme se ochránit, pokud to bude třeba.“

A ty taky.

I když jsem se snažil zamaskovat to, jak jsem sebou cukl, neušlo jí to. Její pohled se zatvrdil. „Stejně se nakonec budeš muset naučit ji používat. Slib mi to.“

Donutil jsem se k úsměvu a lehce jsem ji stiskl. „To není problém.“

Nepřesvědčeně ze mě sesedla a jedním pohybem si rozbalila svůj spacák. „Fajn. Slyšel jsi svou matku. Tohle všechno zítra skončí.“

Při jejích slovech a při pohledu na její výraz se mě zmocnil zlověstný pocit. Ačkoli jsem věděl, že tu nemůžeme zůstat do nekonečna, že nemůžeme prostě čekat, až si nás Morgane nebo chasseuři najdou, neměli jsme žádný plán. Žádné spojení. A navzdory sebejistotě mé matky jsem si neuměl představit, že nějaké najdeme. Proč by se někdo přidával k boji proti Morgane? Usilovala o to samé, co ostatní: o smrt těch, kteří je pronásledovali.

Lou se s hlubokým povzdechem otočila a schoulila se do klubíčka. Vlasy jí splývaly na záda jako záplava kaštanové hnědi a zlata. Pročísl jsem jí je prsty, pokoušel jsem se ji uklidnit. Zažehnat to náhlé napětí v jejích ramenech a beznaděj v jejím hlase. Zoufalá Lou mi nedávala žádný smysl. Asi jako světaznalý Ansel nebo ošklivá Cosette.

„Přála bych si...“ šeptla. „Přála bych si, abychom tu mohli žít napořád. Čím dýl tu ale zůstáváme, tím víc mi připadá, že žijeme z ukradených chviliek štěstí. Tyhle chvilky nám ale vůbec nepatří.“ Zaťala ruce v pěst. „Nakonec si je vezme zpátky. Vyřízne nám je ze srdcí.“

Mé prsty se v jejích vlasech zastavily. Pomalu, odměřeně jsem se nadechl, zapudil jsem hněv, který se ve mně při pomyslení na Morgane rozdmýchal, a otočil jsem si Lou za bradu k sobě, aby se na mě podívala. Aby věděla, že to, co jí řeknu, myslím vážně. Aby slyšela můj slib. „Nemusíš se jí bát. Nedopustíme, aby se ti něco stalo.“

Odfrkla si zvláštním sebeznevažujícím způsobem. „Já se jí nebojím. Já...“ Prudce se mi vytrhla. „To máš fuk. Je to trapný.“

„Lou.“ Masíroval jsem jí krk, aby se uvolnila. „Mně to můžeš říct.“

„Reide.“ Napodobila můj tón a přes rameno na mě vrhla sladký úsměv. Taky jsem se na ni usmál a povzbudivě jsem na ni kývl. S úsměvem stále na rtech mě prudce dloubla loktem do žeber. „Vodpal.“

Promluvil jsem na ni tvrdším hlasem. „Lou...“

„Prostě mi dej pokoj,“ utrhla se na mě. „Nechci o tom mluvit.“ Dlouhou chvíli jsme se na sebe nasupeně dívali (já jsem si u toho

podrážděně masíroval bolavé žebro), pak se ale očividně trochu uklidnila. „Hele, zapomeň, že jsem něco řekla. Teď na tom nesejde. Ostatní se za chvíli probudí a můžeme začít plánovat. Jsem v pohodě. Fakt.“

Ale nebyla v pohodě. Ani já nebyl.

Bože. Chtěl jsem ji jen obejmout.

Podrážděně jsem si promnul obličej a pak jsem se podíval na madame Labelle. Pořád ještě spala. I Beau už byl zase zavrtný v příkrývce a nevěděl o světě kolem. Dobře. Než jsem si to stačil rozmyslet, zvedl jsem Lou do náruče. Potok nebyl daleko. Stihneme tam dojít a vrátit se dřív, než si vůbec někdo uvědomí, že jsme pryč. „Ještě není zítřka.“

ZVONĚNÍ NA POPLACH

Reid

Lou líně splývala na hladině vody a tvářila se spokojeně. Oči měla zavřené. Paže doširoka rozpřažené. Její husté vlasy se těžce vlnily kolem ní. Z nebe na ni zlehka dopadaly sněhové vločky. Ulpívaly jí na řasách i na tvářích. I když jsem nikdy v životě neviděl meluzínu (jen jsem o nich četl ve prastarých sklepeních Saint-Cécile), představoval jsem si, že vypadají zrovna jako teď ona. Krásné. Nadpozemské.

Nahé.

Na mrazivém břehu tůně jsme si sundali oblečení. Krátce poté se zhmotnil Absalon a zavrstal se do něj. Nevěděli jsme, co se s ním děje, když zrovna nemá svou tělesnou formu. Lou to zajímalo víc než mě.

„Magie má svoje výhody, ne?“ zamumlala a jemně prstem pročísla vodu. Když se dotkla hladiny, vznesla se od ní do vzduchu pára. „Zadek i všechno ostatní bychom teď měli mít zmrzlé na kost.“ Uculila se a otevřela jedno oko. „Chceš, abych ti něco ukázala?“

Nakrčil jsem obočí. „Odsud mám docela dobrý výhled.“

Odfrkla si. „Čuně. Myslela jsem magii.“ Když jsem na to nic neřekl, přestala splývat s hladinou a přesunula se do vertikální polohy. Rozvířila tím vodu. Nedosáhla na dno, na rozdíl ode mě. Vodu jsem měl až po krk. „Chceš se naučit, jak ohřát vodu?“ zeptala se.

Tentokrát jsem byl připravený. Netrhl jsem sebou. Nezaváhal jsem. Nicméně jsem ale naprázdno polkl. „Jasně.“

Prohlížela si mě přimhouřenýma očima. „Nevyzařuje z tebe zrovna přeřšel nadšení, chassíku.“

„Pardon.“ Ponořil jsem se do vody a začal pomalu plavat k ní. Hrozivě. „Ó zářivá, prosím, předved' mi svou nezměrnou magickou moc. Pokud budu muset čekat třeba jen další okamžik na to, abych ji spatřil, jistojistě zahynu. Takhle by to stačilo?“

„Lepší,“ ohrnula nos a zvedla bradu. „Takže co o magii vlastně víš?“

„To samé, co před měsícem.“ Je to vážně jen měsíc, co mi tu otázku položila naposledy? Měl jsem dojem, že od toho okamžiku uplynuly věky. Všechno teď bylo jiné. A něco ve mně si přálo, aby to tak nebylo. „Nic.“

„Blbost.“ Když jsem se k ní přiblížil, natáhla ruce a já si je položil kolem krku. Nohama mě objala kolem pasu. Tahle pozice by měla působit živočišně, ale nebylo tomu tak. Bylo to prostě jen... intimní. Z téhle vzdálenosti jsem jí dokázal spočítat všechny pihy na nose. Viděl jsem kapičky vody na jejích řasách. Musel jsem se ovládnout, abych ji znovu nepolíbil. „Víš toho víc, než si myslíš. Strávil jsi poblíž mojí matky, Coco a mě skoro dva týdny a o Modranihtu jsi...“ Náhle se zarazila a pak začala předstírat záchvat kašle. Srdce mi ztěžklo. *A o Modranihtu jsi pomocí magie zabil arcibiskupa.* Odkašlala si. „Prostě... prostě vím, že jsi dával pozor. Pálí ti to.“

„Mhm.“ Neměla ani ponětí, jak moc se trefila.

Trvalo mi několik vteřin, než mi došlo, že čeká na odpověď. Po díval jsem se stranou, neměl jsem sílu střetnout se s jejím pohledem. Oči teď měla modré. Skoro šedé. Tak známé. Tak... zrazené.

Stromy kolem nás jako by mi četly myšlenky. Zašelestily a já bych přísahal, že jsem v poryvu větru zaslechl jeho šepot...

Byl jsi pro mě skoro syn, Reide.

Naskočila mi husí kůže.

„Slyšelas to?“ prudce jsem se rozhlížel a přitiskl jsem si Lou blíž k sobě. Ona husí kůži neměla. „Slyšela jsi ho?“

Ztichla uprostřed věty. Její tělo se napjalo, vytřeštila oči a taky se začala rozhlížet. „Koho?“

„Měl jsem... Měl jsem dojem, že slyším...“ zavrtěl jsem hlavou. Arcibiskup byl mrtvý. Strašil mě jen výplod mé vlastní fantazie. Během okamžiku se stromy ustálily a vánek, pokud tu vůbec kdy nějaký byl, se utišil. „Nic.“ Zavrtěl jsem hlavou a zopakoval jsem to slovo, jako by tím nabylo pravdivosti. „Nic to nebylo.“

Ale i tak... ve vzduchu prosyceném ostrou vůní borovic... něco bylo. Něčí přítomnost přetrvávala. Pozorovala nás.

Chováš se směšně, vyčínil jsem si.

Lou jsem ze svého sevření nepustil.

„Stromy v tomhle lese mají oči,“ zašeptala Lou slova, která předtím pronesla madame Labelle. Pořád se tvářila ostražitě. „Ony... vidí věci, které v sobě nosíš. Dokážou je překroutit. Udělat ze strachů příšery.“ Zachvěla se. „Když jsem utekla, tehdy v noci o mých šestnáctých narozeninách, myslela jsem, že přijdu o rozum. Viděla jsem věci...“

Odmlčela se, jako by se zahleděla sama do sebe.

Neodvažoval jsem se ani dýchat. O tomhle mi ještě nikdy neřekla. Nikdy se mnou nemluvila o ničem, co se stalo předtím, než přišla do Cesarine. Její nahá kůže se sice dotýkala mé, svá tajemství ale nosila jako zbroj, kterou si kvůli nikomu nehodlala svlékat. Ani kvůli mně. Zvláště ne kvůli mně. Všechno kolem zmizelo – tůň, stromy, vítr – a najednou existoval jen Louin obličej, její hlas. Poddala se vzpomínce. „Co jsi viděla?“ zeptal jsem se tiše.

Zaváhala. „Tvé bratry a sestry.“

Následoval prudký, ostrý nádech.

Můj.

„Bylo to příšerné,“ pokračovala po chvíli. „Panika mě úplně zaslepila. Hrozně jsem krvácela. Matka mě hledala. Slyšela jsem ve větvích stromů její hlas. Jednou se smíchem řekla, že jsou to její špehové.“

Nedokázala jsem ale určit, co je skutečnost, a co ne. Jen jsem chtěla utéct. Pak začal ten jekot. Vřískot, při kterém tuhne krev v žilách. Ze země se vymrštila ruka a popadla mě za kotník. Upadla jsem, a pak... na mě vylezla mrtvola.“ Při té představě se mi obrátil žaludek, ale nepřerušil jsem ji. „Měl zlaté vlasy a jeho hrdlo... vypadalo jako moje. Sápál se po mně a prosil mě, abych mu pomohla. Ale jeho hlas zněl samozřejmě divně kvůli...“ Dotkla se své jizvy. „Kvůli té krvi. Dokázala jsem se mu vysmeknout, ale byli tam další. Bylo jich tolik.“ Její ruce se oddálily od krku a spočinuly na vodní hladině mezi námi. „Ušetřím tě nechutností. Stejně nic z toho nebylo skutečné.“

Zíral jsem na její ruce položené dlaněmi vzhůru. „Říkala jsi, že stromy jsou Morganini špehové.“

„Alespoň to tvrdila.“ Zvedla nepřítomně ruku. „Ale neboj. Madame Labelle nás schová v táboře a Coco...“

„Ale teď nás přece viděly. Stromy.“ Chytil jsem ji za zápěstí a rychle jsem zkoumal krvavou šmouhu na něm. Voda už ji na několika místech narušila. Podíval jsem se na svá vlastní zápěstí. „Musíme odsud pryč. Okamžitě.“

Lou se zděšeně podívala na mou čistou pokožku. „Do prdele. Říkala jsem ti, aby sis dával pozor...“

„Věř tomu nebo ne, ale myslel jsem na úplně jiné věci,“ odsekl jsem a táhl ji směrem ke břehu. Pitomci. My jsme takoví *pitomci*. Přestali jsme dávat pozor, nechali jsme se zaslepit jeden druhým, dneškem, a zapomněli jsme, že jsme v nebezpečí. Vrtěla se a snažila se mi vymanit. „Nech toho.“ Pokoušel jsem se udržet její mrskající se končetiny. „Drž ruce a krk nad vodou, nebo jsme oba...“

V náručí mi ztuhla.

„Děkuju ti...“

„Sklapni,“ zasyčela s pohledem upřeným někam za mé rameno. Otočil jsem se a jen taktak jsem zahlédl mezi stromy dva modré kabátce, než mě Lou stáhla pod hladinu.

Na dně tůně byla tma. Taková tma, že jsem viděl jen její obličej – pod vodou byl němý a bledý. Ramena mi mačkala tak pevně, že jsem v nich ztrácel cit a dělaly se mi modřiny. Když jsem se při jejím stisku neklidně ošil, zmáčkla mě ještě víc a zavrtěla hlavou. Pořád se dívala někam za mě a oči měla otevřené dokořán a... prázdné. Spolu s její bledou pokožkou a vlasy vznášejícími se ve vodě působilo... přízračně.

Lehce jsem s ní zatřepal. Nepodívala se na mě.

Zatřásl jsem s ní ještě jednou. Zamračila se a prsty mi zaryla hlouběji do kůže.

Kdybych mohl, úlevně bych si oddechl. Ale nešlo to.

Moje plíce křičely.

Neměl jsem čas se nadechnout, než mě stáhla pod hladinu, a nepřipravil jsem se na nečekáný, pronikavý chlad. Ledové prsty mi drásaly kůži a otupovaly mé smysly. Připravovaly mě o ně. Kouzlo, kterým Lou ohřívala vodu, vyprchalo. Konečky prstů mi pronikala oslabující necitlivost. Do rukou. Do nohou. A hned po ní se dostavila panika.

A pak jsem zničehonic ztratil zrak.

Svět kolem zčernal.

Vzepřel jsem se Louinu sevření a přitom vydechl tu trochu vzduchu, která mi zbývala, ona mě ale držela pevně, obtočila své končetiny kolem mého těla a tiskla nás oba ke dnu tůně. Jak jsem s ní zápasil, všude kolem nás se ve vodě objevily bublinky. Držela mě nepřirozenou silou a třela se mi o obličej tváří, jako by... jako by mě chtěla upokojit. Uklidnit mě.

Ale oba nás topila a mně se svírala hruď i hrdlo. Nemohl jsem se upokojit. Nešlo se uklidnit. Končetiny mi s každou ubíhající vteřinou těžkly. V posledním zoufalém pokusu jsem se vši silou odrazil ode dna. Lou sebou trhla a nato se mi kolem nohou vmžiku usadilo bahno a připoutalo mě ke dnu.

Pak mě praštila do brady.

Zhoupl jsem se dozadu, celý zmatený, zatímco mé myšlenky zaplavovala temnota. Připravil jsem se na to, jak se mi do úst nahrne voda, zaplaví plíce a ukončí tuhle agonii. Možná bude smrt utopením poklidná. Nikdy jsem o tom nepřemýšlel. Vždycky, když jsem si představoval svou smrt, myslel jsem si, že zemřu mečem někoho jiného. Nebo že mě zkroutí a zláme ruka čarodějnice. Vždycky to bylo násilné a bolestivé. Utopení bude lepší. Jednodušší.

Nakonec, v bodě zlomu, se moje tělo mimovolně nadechlo. Zavřel jsem nevidoucí oči. Objal jsem Lou a přitiskl jí nos na krk. Alespoň že nás Morgane nedopadla. Alespoň že nepoznám život bez ní. Malá vítězství. Důležitá.

Voda ale nikdy nepřišla. Místo toho mi ústa zaplnil nekonečně chladivý vzduch a s ním i ta nejsladší úleva. I když jsem pořád neviděl a chlad mě dál otupoval, mohl jsem dýchat. Mohl jsem přemýšlet. Do mé mysli se v dezorientujícím přívalu navracely souvislosti. Znova jsem se zhluboka nadechl. A pak znova a ještě jednou. Tohle... tohle je nemožné. Dýchal jsem pod vodou. Jako Jonáš v břiše velryby. Jako meluzíny. Jako...

Jako nějakým kouzlem.

Hrud' mi proklálo zklamání. Nevysvětlitelně a okamžitě. Navzdory vši té vodě kolem jsem si připadal... tak nějak nečistý. Špinavý. Celý život jsem magií pohrdal a teď... teď to bylo to jediné, co mě chránilo před muži, kterým jsem kdysi říkal bratři. Jak se to stalo?

Kolem nás se ozvaly hlasy a přerušily tok mých myšlenek. Byly zřetelné. Zněly tak jasně, jako bychom nespočívali na dně tůně, ale stáli na břehu těsně vedle těch, kdo promlouvali. Další magie.

„Bože, já se potřebuju vychcat.“

„Do tůně ne, ty vole. Běž trochu níž po proudu.“

„A pohni si.“ Třetí hlas, netrpělivý. „Kapitán Toussaint čeká, že se co nevidět ukážeme ve vesnici. Ještě jednou to tu projdeme a s východem slunce odsud padáme.“

„Ještě že se nemůže dočkat, až se vrátí ke svojí holce.“ Jeden z nich si začal třít ruce o sebe, aby se ohřál. Zamračil jsem se. *Ke svojí holce?* „Nemůžu říct, že bych se netěšil, až z tohotohle proklatého místa vypadneme. Celý dny hlídkování a jediný, co z toho máme, jsou omrzliny.“

Čtvrtý hlas. „Tohle je... oblečení?“

Louiny nehty mi rozrývaly kůži do krve. Skoro jsem to necítil. Slyšel jsem zběsilý tlukot svého srdce. Jestli to oblečení prohledají, jestli sáhnou do mého kabátu a košile, najdou můj bandalír.

Najdou moji balisardu.

Jak se muži blížili, byly hlasy čím dál hlasitější. „Vypadá to na dvě hromádky.“

Ticho.

„No, v tůni být nemůžou. Ta voda je úplně ledová.“

„Umrzli by tam.“

I když jsem nic neviděl, představoval jsme si, jak se naklánějí nad vodu a pohledem prohledávají její mělké modré hlubiny. Stromy ale i ve světle vycházejícího slunce vrhaly na tůň stíny a voda byla díky bahnu neprůzračná. Čerstvě napadaný sníh nejspíš zakryl naše stopy.

Nakonec se ozval ten první: „Takhle dlouho se dech zdržovat nedá.“

„Čarodějnice by to dokázala.“

Další odmlka, tentokrát ještě delší než ta první. Zlověstnější. Zadržel jsem dech a počítal prudké úderý svého srce.

Buch buch.

Buch buch.

Buch buch.

„Ale... tohle je mužský oblečení. Hele, kalhoty.“

Nekonečnou čern zabarvil rudý opar. Jestli najdou moji balisardu, vyrvu si nohy z bahna silou. I kdybych o ně měl přijít.

Buch buch.

Buch buch.

Balisardu neztratím.

Buch buch.

Všechny je zneškodním.

Buch buch.

Nepřijdu o ni.

„Myslíš, že se utopili?“

„A předtím se svlíkli?“

„Jasně, máš pravdu. Mnohem logičtější je, že se tu někde nahatí procházejí v závěji.“

Buch buch.

„Možná je čarodějnice stáhla pod hladinu.“

„Tak to běž prověřit, beze všeho.“

Rozhořčené odfrknutí. „Vždyť mrzne. A kdo ví, co v té tůni číhá? A stejně, jestli je čarodějnice vážně stáhla pod hladinu, jsou už stejně mrtví. Nemá smysl, aby se tu utopil ještě někdo další.“

„Ty jsi mi ale chasseur.“

„Nezdá se mi, že ty by ses hlásil dobrovolně.“

Buch buch.

Nějaká část mého mozku si uvědomovala, že se bušení mého srdce zpomaluje. Zaznamenala chlad, který se mi šířil nohama a pažemi. Zvonila na poplach. Louino sevření mé hrudi pomalu ochabovalo. Objal jsem ji pevněji. Ať už dělala cokoli, aby nám umožnila dýchat a slyšet, oslabovalo ji to. Nebo to možná byla zima. Ať už to bylo jakkoli, cítil jsem, že slábne. Musel jsem něco udělat.

Instinktivně jsem prohledával temnotu, v níž jsem se octl jen jednou v životě. Tu propast. Tu prázdnotu. Místo, do něhož jsem se propadl, když Lou umírala, místo, které jsem pečlivě uzamkl a zapomněl. Teď jsem se ho snažil otevřít, slepě jsem pátral ve svém podvědomí. Ale nebylo tam. Nemohl jsem ho najít. Panika nabírala na obrátkách. Zaklonil jsem Lou hlavu a přitiskl svá ústa na její. Pokusil

jsem se jí do plic vpravit vzduch. Pořád jsem hledal, kolem ale nebyla ani jedna zlatá nitka. Žádný vzorec. Byla tu jen mrazivá voda, nevidoucí oči a Lou. Louina bezvládná hlava na mé paži, její slábnoucí stisk mých ramen, její hrud' nehybně spočívající proti mé.

Zatřásl jsem s ní, moje panika se měnila na syrový, ochromující strach a horečně jsem se snažil vymyslet něco – cokoli –, co bych mohl udělat. Madame Labelle říkala něco o rovnováze. Možná bych mohl...

Než jsem stihl tu myšlenku dokončit, zaryla se mi do plic ostrá bolest. Zalupal jsem po dechu. Do úst se mi nahrnula voda. Náhle se mi vrátil zrak a bahno kolem mých nohou povolilo, což znamenalo, že...

Lou ztratila vědomí.

Nezarazil jsem se, abych se zamyslel, abych si prohlédl zlato formující vzorec, který jsem viděl koutkem oka. Sevřel jsem její nehybné tělo a vyrazil jsem k hladině.

KRÁSNÝ PORCELÁN

Lou

Z těla mi sálalo teplo. Nejdřív pomalu a pak najednou ze všech pórů. V končetinách mi téměř bolestivě mravenčilo, což mě nutilo probrat se. Proklínala jsem mráz, sních, vítr a pach mědi ve vzduchu kolem. Zasténala jsem a otevřela oči. Hrdlo jsem měla sedřené a stažené. Jako by mi jím někdo protáhl horký pohrabáč, zatímco jsem spala. „Reide?“ To slovo znělo spíš jako zaskřehotání. Zakašlala jsem – hruď mi otrásl děsivý, vlhký zvuk – a zkusila jsem to ještě jednou.

Když neodpověděl, zaklela jsem a převalila jsem se.

Z hrdla se mi vydral příškrčený výkřik a prudce jsem se vrhla dozadu.

Zíraly na mě oči mrtvého chasseura. Ležel na zmrzlém břehu tůně a kůži měl popelavě bledou. Většina jeho krve barvila sních pod ním a vsakovala se do země a vody. Jeho tři společníci nedopadli o moc lépe. Břeh tůně hyzdila jejich těla obklopená Reidovými noži.

Reid.

„Kurva!“ Vyškrábala jsem se do kleku a rukama jsem zašátrala po veliké postavě se zrzavými vlasy vedle sebe. Ležel obličejem ve sněhu, kalhoty měl zapnuté jen napůl a jednu ruku měl provlečenou rukávem od košile, jako by padl k zemi dřív, než se stihl doobléknout.

S dalším přívalem nadávek jsem ho přetočila na záda. Vlasy měl

přimrzlé k obličejí potřísněnému krví a jeho pokožka měla popelavě namodralý odstín. Pane bože.

Pane bože, pane bože, pane bože.

Horečně jsem mu přitiskla ucho k hrudníku a málem jsem se rozbrečela úlevou, když jsem uslyšela tlukot srdce. Byl slabý, ale byl tam. Moje vlastní srdce zrádně bušilo, nahlas a zdravě, a moje vlasy i kůžě byly teplé a suché. Uvědomění se dostavilo spolu s pocitem nevolnosti. Ten pitomec se při pokusu o mou záchranu málem sám zabil.

Přiložila jsem mu dlaně na hrudník a kolem se rozvinula zlatá síť nekonečných možností. Rychle jsem se jimi probírala, měla jsem příliš velký strach na to, abych se zdržovala a přemýšlela nad důsledky, a nakonec jsem se zastavila u jedné vzpomínky: matka mi večer před mými šestnáctými narozeninami češe vlasy. V očích má něhu a na rtech vřelý úsměv.

Vřelost. Teplo.

Dávej na sebe pozor, až se naše cesty rozdělí. Dávej na sebe pozor, zlatíčko, dokud se znovu neshledáme.

Budeš si mě pamatovat, maman?

Nikdy bych na tebe nemohla zapomenout, Louise. Mám tě moc ráda.

Při jejích slovech jsem sebou cukla, trhla jsem zlatou nitkou a ta se při mém dotyku zkroutila. Vzpomínka v mé paměti se změnila. Její oči se zatvrdily jako úlomky smaragdového ledu, a když uviděla naději v mých očích a zoufalství v mém hlase, pohrdavě se zasmála. V mé šestnáctileté tváři se objevil smutek. Oči mi zaplavily slzy.

Samozřejmě tě nemám ráda, Louise. Jsi dcerou nepřítele. Byla jsi počata kvůli vyššímu cíli a já ho nezkalím láskou.

Samozřejmě. Samozřejmě mě nemilovala, ani tehdy ne. Dezorientovaně jsem zavrtěla hlavou a sevřela jsem ruce v pěst. Vzpomínka se rozplynula ve stříbrný prach a její vřelost se vsákla do Reidova těla. V přívalu tepla mu vlasy i oblečení oschly. Prudce otevřel oči, právě když jsem se mu pokoušela prostrčit rukávem košile i druhou ruku.

„Přestaň mi dávat svoje tělesné teplo,“ štěkla jsem jízlivě, zatímco jsem mu košili přetahovala přes břicho. „Zabiješ se.“

„Já...“ Několikrát zamrkal a pokoušel se vstřebat krvavý výjev kolem nás. Při pohledu na mrtvé bratry se mu z kůže znovu vytratila barva.

Otočila jsem jeho obličej k sobě, popadla jsem ho oběma rukama a donutila ho, aby se na mě díval. „Soustřeď se na mě, Reide. Ne na ně. Musíš přerušit ten vzorec.“

Vytřeštil oči a zíral na mě. „Já... já nevím jak.“

„Jen se uvolni,“ přemlouvala jsem ho a sčesávala mu vlasy z čela. „Představ si tu nitku, která nás ve tvé mysli spojuje, a pusť ji.“

„Pusť ji.“ Zasmál se, v tom zvuku bylo ale něco přiškrceného. Nezněl vesele. „Jistě.“

Zavrtěl hlavou a zavřel oči, aby se mohl soustředit. Po dlouhé chvíli mezi námi přestalo pulzovat teplo a nahradil ho tuhý mráz a zimní vzduch. „Bezva,“ řekla jsem a cítila, jak mi kostmi prostupuje chlad. „Teď mi řekni, co se stalo.“

Prudce otevřel oči a na zlomek vteřiny jsem v nich zahlédla záblesk syrové, čisté bolesti. Způsobila, že se mi dech zasekl na půl cesty hrdlem. „Nechtěli odejít.“ Naprázdno polkl a odvrátil pohled. „Umírala jsi. Musel jsem tě dostat na hladinu. Ale poznali nás a vůbec mě neposlouchali...“ Bolest v jeho očích zmizela stejně rychle, jako se objevila, jako když sfouknete plamen svíčky. Nahradila ji znepokojivá prázdnota. „Neměl jsem na výběr,“ řekl nakonec hlasem stejně prázdným jako jeho pohled. „Bylo to buď ty, nebo oni.“

V nastalém tichu mě plnou silou zasáhlo uvědomění.

Tohle nebylo poprvé, co si musel vybrat mezi mnou a někým dalším. Nebylo to poprvé, co si pošpinil ruce krví své rodiny, aby mě zachránil. *Pane bože.*

„Samozřejmě.“ Příliš rychle jsem přikývla, můj hlas zněl děsivě bezstarostně. Můj úsměv byl příšerně zářivý. „V pořádku. Je to v po-

řádku.“ Vstala jsem a podala mu ruku. Chvíli na ni váhavě hleděl a mně ztěžkl žaludek. Usmívala jsem se ještě usilovněji. Samozřejmě váhá, jestli se mě dotknout. Dotknout se kohokoli. Právě si prošel traumatickým zážitkem. Od Modranihtu seslal své první kouzlo a použil ho proti svým bratřím. Samozřejmě se cítil rozpolcený. Samozřejmě mě nechtěl...

Zapudila jsem tu nevyžádanou myšlenku. Odtáhla jsem se od ní, jako by mě kousla. Ale bylo příliš pozdě. Její jed už do mě pronikl. Z jejich jedovatých zubů prýštily pochyby a já jsem nepřítomně sledovala, jak jsem ruku zase stáhla. Na poslední chvíli ji chytil a pevně ji stiskl. „Nech toho,“ řekl.

„Čeho?“

„Ať už myslíš na cokoli, nech toho.“

Drsně jsem se zasmála a přemýšlela, co bych na to vtipného odpovíděla, nic mě ale nenapadlo. Místo toho jsem mu pomohla vstát. „Pojďme zpátky do tábora. Nerada bych tvou matku zklamala. V tuhle chvíli už se nejspíš těší, jak si nás oba opeče na rožni. Možná by mi to bodlo. Je tu hrozná kosa.“

Přikývl, pořád děsivě netečný, a mlčky se obul. Právě jsme se vydali na cestu ke Kotlině, když mě drobný pohyb, který jsem zpozorovala koutkem oka, donutil zastavit.

Rozhlédl se kolem. „Co se děje?“

„Nic. Nechceš jít napřed?“

„To si snad děláš srandu.“

Další pohyb, tentokrát zřetelnější. Můj úsměv – ještě pořád až příliš široký a veselý – byl tentam. „Potřebuju se vyčurat,“ řekla jsem úsečně. „Chceš se koukat?“

Reid zrudl, sklonil hlavu a odkašlal si. „Ehm, ne. Počkám... počkám prostě tady.“ Zapadl za hustý porost jehličnanů a ani jednou se neotočil. Sledovala jsem, jak mizí, a natahovala krk, abych se ujistila, že je pryč. Pak jsem se obrátila ke zdroji pohybu.

Na břehu tůně ležel jeden z chasseurů, ještě ne úplně mrtvý, a pro sebe mě pozoroval. Pořád svíral svoji balisardu. Klekla jsem si vedle něj, a když jsem mu ji začala páčit ze ztuhlých, zmrzlých prstů, udělalo se mi zle. Jasně že mu ji Reid nevzal. Nikomu z nich. Bylo by to znesvěcení. Nezáleželo na tom, že na těla nejspíš narazí čarodějnice a ukradnou si čarovné zbraně pro sebe. Okrást své bratry o identitu v jejich poslední chvíli by pro Reida byla nemyslitelná zrada. Horší než jejich zabití.

Chasseurovy rty se pohnuly, nevydal ale žádný zvuk. Jemně jsem ho převalila na břicho. Morgane mě kdysi naučila, jak ve vteřině zabít člověka. „Na spodku hlavy,“ řekla a dotkla se špičkou nože mého krku. „Tam, kde se páteř připojuje k lebce. Když je oddělíš, je konec.“

Neznačila jsem Morganin pohyb na chasseurově krku. Jeho prsty sebou nervózně zacukaly. Strachy. Bylo pro něj ale příliš pozdě, a i kdyby ne, viděl nás. Možná dokonce viděl Reida použít magii. Tohle byl jediný dar, který jsem jim mohla dát. Zhluboka jsem se nadechla a pak jsem vrazila chasseurovi hrot balisardy pod lebku. Jeho prsty sebou okamžitě přestaly cukat. Po chvilce váhání jsem ho otočila zpátky na záda, složila jsem mu ruce na hrudi a vrátila do nich balisardu.

Madame Labelle na nás dle předpokladu už čekala na kraji Kotliny, tvář měla rudou a z očí jí sršely blesky. Div že jí z nozder nešlehaly plameny. „Kde jste...“ Zarazila se a při pohledu na naše rozčuchané vlasy a neupravené oblečení vytřeštila oči. Reid si ještě pořád nedopnul kalhoty. Rychle to napravil. „Vy idioti!“ Madame Labelle se dala do křiku, její jekot byl tak hlasitý, pronikavý a nepříjemný, že se několik divokých holubic v korunách stromů vzneslo do vzduchu. „Kretění! Pitomá, *asinine* děcka. Jste schopní přemýšlet i pomocí horní části těla, nebo se necháváte řídit výlučně tím, co máte mezi nohama?“

„Každý den je to šance tak padesát na padesát.“ Odpochovala jsem ke svému lůžku a Reida jsem odtáhla s sebou, abych mu přes ramena přehodila svoji deku. Kůži měl na můj vkus pořád trochu moc bledou a dýchal mělce. Přitáhl si mě k sobě a poděkoval mi tím, že se mi rty otřel o ucho. „I když jsem dost překvapená, že jako bordelmamá jste takhle prudérní.“

„Já ti nevím.“ Beau se na svém lůžku posadil a pročísl si rukou rozčuchané vlasy. Pořád měl ještě rozespálý výraz. „Tentokrát bych to spíš pokládal za obezřetnost. A to už musí být, když to říkám já.“ Nakrčil obočí a podíval se mým směrem. „Stálo to aspoň za to? Ne, počkej, vlastně nic. Možná kdyby to bylo s někým jiným než s mým bratrem, tak...“

„Sklapni, Beau, a přilož na oheň, když už jsi v tom,“ štěkla Coco, která si prohlížela každý centimetr mojí pokožky. Ten pohled se jí nelíbil, zamračila se. „To je krev? Jste zranění?“

Beau naklonil hlavu, taky si mě začal prohlížet a souhlasně přitom pokyvoval. K přikládání na oheň se moc neměl. „Nevypadáš moc dobře, sestřičko.“

„Žádná sestřičko,“ zavrčel Reid.

„A i teď vypadá líp než ty normálně,“ přisadila si Coco.

Beau se uchechtl a zavrtěl hlavou. „Nejspíš máte oba nárok na svůj chybný názor...“

„Dost!“ Madame Labelle podrážděně rozhodila rukama a zlobně mezi námi kmitala pohledem. „Co se stalo?“

Podívala jsem se na Reida, který se zatvářil, jako by ho madame Labelle štouchla rozžhaveným pohrabáčem, a stručně jsem jim vyložila, co se přihodilo u tůně. I když jsem všechny intimnosti vynechala, Beau stejně zaúpěl, praštil sebou na lůžko a přetáhl si příkrývku přes obličej. Madame Labelle se s každým slovem tvářila nejpřístupněji a nejpřístupněji. „Snažila jsem se udržet čtyři vzorce naráz,“ řekla jsem a při pohledu na její přimhouřená víčka a červeň,